

СЛОБОДАН ОБРАДОВИЋ

YANKEE ROSE

БЕОГРАДСКО ДРАМСКО ПОЗОРИШТЕ

ПОНЕДЕЉАК, 29. МАЈ И УТОРАК 30. МАЈ

SLOBODAN OBRADOVIĆ

YANKEE ROSE

BELGRADE DRAMA THEATRE

MONDAY, 29TH MAY AND TUESDAY, 30TH MAY



Фото: Драгана Удовичић

Режија и сценографија: МИЛОШ ЛОЛИЋ
Адаптација и драматургија: ПЕРИША ПЕРИШИЋ и
АЛЕКСАНДАР РАДИВОЈЕВИЋ
Костимографија: МАРИА МАРКОВИЋ МИЛОЈЕВ
Композитор и текст сонгова: НЕВЕНА ГЛУШИЦА
Сценски говор: др ЉИЉАНА МРКИЋ ПОПОВИЋ
Дизајн светла: СРЂАН ЈОВАНОВИЋ
Дизајн, израда лутака и стручни сарадник:
ЗОРАНА МИЛОШАКОВИЋ ТАСИЋ
Сценска протетика: СИНЕРЦИ FX (ВЕРОЉУБ НАУМОВИЋ,
КРИСТИНА МИЉАЧКИ, ДИЈАНА МОЛАЦ)
Асистенти режије: СТЕФАН ЧАМЦИЋ, ЛУКА МИЈАТОВИЋ
Асистент костимографа: КАТАРИНА СТАНИВУКОВИЋ

Direction and set design: MILOŠ LOLIĆ
Adaptation and dramaturge: PERIŠA PERIŠIĆ and
ALEKSANDAR RADIVOJEVIĆ
Costume designer: MARIA MARKOVIĆ MILOJEV
Composer and songwriter: NEVENA GLUŠICA
Stage speech: LJILJANA MRKIĆ POPOVIĆ, Ph.D.
Light design: SRĐAN JOVANOVIĆ
Puppet design, production, and consultant:
ZORANA MILOŠAKOVIĆ TASIĆ
Scene prosthetics: SINERDŽI FX (VEROLJUB NAUMOVIĆ,
KRISTINA MILJAČKI, DIJANA MOLAC)
Assistant directors: STEFAN ČAMDŽIĆ and LUKA MIJATOVIĆ
Assistant costume designer: KATARINA STANIVUKOVIĆ

Улоге Cast

ДАНИЦА МАКСИМОВИЋ	DANICA MAKSIMOVIĆ
ИВАНА НИКОЛИЋ	IVANA NIKOLIĆ
ИВА ИЛИНЧИЋ	IVA ILINČIĆ
ИВАНА ВУКМИРОВИЋ	IVANA VUKMIROVIĆ
САРА РИСТИЋ	SARA RISTIĆ
МИЛАН ЧУЧИЛОВИЋ	MILAN ČUČILOVIĆ
ЛУКА ГРБИЋ	LUKA GRBIĆ
ИВАН ЗАБЛАЋАНСКИ	IVAN ZABLAĆANSKI
АМАР ЋОРОВИЋ	AMAR ĆOROVIĆ
ДИМИТРИЈЕ ЦИНЦАР КОСТИЋ	DIMITRIJE CINCAR KOSTIĆ
ЏОНАТАН МАСТОР ЛУМБИЛА	DŽONATAN MASTOR LUMBILA
МЛАДЕН ЛУКИЋ	MLADEN LUKIĆ
МИЛОШ ЈАКОВЉЕВИЋ	MILOŠ JAKOVLJEVIĆ

Представа траје 2 сата The play is 2 hours long

ПИСАЦ

Текст је давно настао и некако чекао тренутак да се догоди и дочекао правог редитеља. Када сам га писао, одређени проблеми којима се текст бави били су приметни, али је деловало да су мали, надао сам се да ћемо временом оздравити. А ево 10-15 година касније – не да ти проблеми нису нестали него су метастазирали и готово их је немогуће решити. Некада смо се надали да ће постојати емпатија, бавили смо се тиме зашто је нема, а данас, нажалост, како видимо кад отворимо новине – ни реч емпатија више не постоји. То је оно што је страшно и мрачно. Налазимо се у цивилизацији која се одродила од тог термина зато што је новац постао бог.

Једина љубав која у комаду постоји јесте љубав према моћи и према новцу. Цена која се ту плаћа је страшна и зове се усамљеност, једна суштинска усамљеност. То звучи мрачно и јесте мрачно, али се посматра кроз призму црног хумора којег има доста с пуно поп културних референци с којима ће публика моћи да се идентификује.

Слободан Обрадовић (Београд, 1977)

Дипломирао драматургију на Факултету драмских уметности у Београду 2008. Као драматург, адаптатор и преводилац драмских текстова сарађивао са водећим позоришним редитељима средње и млађе генерације. Сценариста и косценариста дугометражних и кратких филмова, документарних и играних серија. Селектор фестивала „Јоаким Вујић“ (2014–2015). Члан уредништва позоришног часописа *Театрон* (2005–2012). Објављивао позоришне текстове и критике у часописима *Театрон*, *Yellow Cab*, *ТФТ* и *Сцена*. Добитник годишње награде Позоришта на Теразијама и позоришта „Душко Радовић“. Добитник Стеријине награде за најбољу позоришну критику 2012. године, и Стеријине награде за драматургију за представу *Радничка хроника* Петра Михајловића, у режији Вељка Мићуновића и извођењу Народног позоришта Суботица.



РЕДИТЕЉ

Размишљао сам шта је моја мотивација да се вратим у Београд. Две ствари су биле кључне – да се ухватим неког домаћег текста који у иностранству немам прилику да радим и, наравно, да први пут сарађујем са својом мајком, коју обожавам, али пре свега то је прва особа коју сам у животу видео на сцени. Десило се да сам у БДП-у добио прилику да спојим те две ствари.

Обрадовићев комад је специфичан текст на многе специфичне теме, који је писан на један скоро па невиђен начин. Немам са чиме да упоредим овај текст. Оно што је чудно јесте да је сада још актуелнији него када је писан. Што се тиче представе, реч је о разузданом, донекле и поспрдном, али дубоко трагичном мјузиклу.

Главна јунакиња почиње такорећи са дна, па се успиње до неких различитих услуга, а онда доживљава да буде планетарно позната и популарна, па и да не мора ничим да се бави, а да и даље зарађује.

Реч је, нећу да кажем о успону, паду и суноврату, али да – о захвеном и тешком путу који је пред женом, у различитим декадама у Америци, али чини се пре свега у капитализму и глобализованом свету, којем и ми припадамо. Реч је о једном поспрдном погледу на патријархат или можда чак о једном тужном вицу о плавуши.

Милош Лолић (Београд, 1979)

Дипломирао је позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду. У Југословенском драмском позоришту је поставио представе: *Дневник о Чарнојевићу* Милоша Црњанског (2014), *Ошело* Вилијама Шекспира (2012), *Сањари* Роберта Музила (2008), *Друја сирена* Дејана Дуковског (2006) и *Тесла, њоштална рефлексција* Марије Стојановић (Југоконцерт и Југословенско драмско позориште, 2006). Режирао је и у другим позориштима у Београду: *Адам и Ева* Мирослава Крлеже (Битеф театар, 2002), *Велика бела завера* Димитрија Војнова (Атеље 212, 2004), *Мушка*



срвар Франца Ксавера Креца (Атеље 212, 2007), *Бој је ди-џеј* Фалка Рихтера (Мало позориште „Душко Радовић“, 2010), *Марија Сиджуарџ* Фридриха Шилера (Народно позориште, 2015). Последњих година са великим успехом режира у иностранству: *Жак или Покорности* Ежена Јонеска (Местно гледалиште, Љубљана 2012), *Робертс* Цуко Бернар-Марија Колтеса (Фолкстеатар, Минхен, 2013), *Хинкеман* Ернста Толера (Шауспилхаус, Дизелдорф и Салцбуршки фестивал, 2014), *Маниа* по Еурипидовим *Баханџкињама* (Максим Горки театар, Берлин, 2015), *Време забаве* Харолда Пинтера (Бургтеатар, Беч, 2016), *Рехниџ* Елфриде Јелинек (Фолкстеатар, Беч, 2016), *Идоменеј* Роланда Шимелфенига (Театар Базел, 2017), *Зиг, језеро* Душана Јовановића (СНГ Драма, Љубљана, 2017), *На краљевском џуџу* Елфриде Јелинек (Шауспилхаус, Франкфурт, 2018), *Борба црнаџа и џаса* Бернар-Марија Колтеса (Бургтеатар, Беч, 2018), *У врџу или Лизисџраџа друџи део* Сибиле Берг по Аристофану (Театар Базел, 2019)... Добитник је бројних награда: Гран при „Мира Траиловић“ на 43. Битефу за представу *Сањари* Роберта Музила (ЈДП, Београд, 2008), Политикина награда за режију на 46. Битефу и Награда за режију фестивала „Бајерски позоришни дани“ у Аузбургу за представу *Крвава свадба* Федерика Гарсије Лорке (Фолкстеатар, Минхен, 2011), Гран при „Борштникови сусрети“ за представу *Барџлди, џисар* по новели Хермана Мелвила (Мини театар, Љубљана, 2011), Награда „Нестрој“ за *Маџично џо-џодне* Волфганга Бауера (Фолкстеатар, Беч, 2012), Априлска награда града Београда за *Оџела* Вилијама Шекспира (ЈДП, Београд, 2012), Награда „Доротеа Неф“ за представу *Председнице* Вернера Шваба (Фолкстеатар, Беч, 2014) и *Лазарус* Енде Волша и Дејвида Боувија (Фолкстеатар, Беч, 2018)...

КРИТИКА

Сјајна и површна неутралност

Текст *Yankee Rose* Слободана Обрадовића може се дефинисати као сатирична комедија која фрагментарно исцртава животни пут Сузан Ли Алвин, фаталне америчке лепотице, трновити успон до богатства и славе, уз помоћ мушкараца, залуђених њеним шармом. На тематском плану, радња одражава декаденцију америчког живота, испразност гламура и баналност медија, јалове опсесије вештачком

физичком лепотом, напумпаном, силиконском, метафором лажног сјаја чије светлуцање прикрива одсуство дубине, и непрегледну унутрашњу празнину. Специфичност текста је стилска умереност, пренаглашени и ишчашени ликови и театрализована радња, који повремено имају комички ефекат, заснован на прекорачењима конвенционалних граница. Они јесу изазовни, али не толико да буду конститутивни стубови комада коме фали продубљивање значења и изазовнијих запажања, провокативнијих идеја и коментара.

Можда га, имајући у виду ове мане текста, редитељ Милош Лолић на сцену поставља као предложак за музичку представу, један сугестивно стилизован, надреални и гротескни *freak-show* (драматурзи Периша Перишић и Александар Радивојевић, композитор и текст сонгова Невена Глушица). Вешта, прецизна и маштовита режија и врло упечатљиво музичко извођење донекле успевају да попуне празнине полазног комада, у чему је пресудно важна игра посвећених глумаца и музичара. На сведено утврђеној сцени, радња започиње четворочлани састав, или хор, у Обрадовићевом тексту означен као „публика“. Они су свечано, церемонијално обучени у одела, и може се рећи да имају функцију колективног наратора који ће пратити радњу, уводити у догађаје, коментарисати и повремено иронично разобличавати њихов ток, кроз говор и песму. Даница Максимовић харизматично игра ту напирлитану америчку икону, плавокоосу Сузан изражених облина, изазовно увучену у сликовиту шљокичасту хаљину (костим Марија Марковић Милојевић). Упадљиво је нашминкана, или прешминкана, као да има





маску, која прикрива и сузбија њен идентитет, подсећајући на јунаке треш филмова Џона Вотерса. Она спретно обликује празнину таштине, невоље које прате насилно богаћење једне лаке жене, келнерице и плесачице, конкретне и симболичке проститутке.

Сценски живописно су остварени бројни театрални ликови који прате Сузан на том симболичком путу за Дамаск, на путу тоталног краха духа: од њене сурово небрижне мајке, од истог соја лаке жене која се по буцацима спанђава са мушкарцима (Ивана Николић), преко првог мужа, оца њеног детета, грубе и запуштене мушкарчине (Милан Чучиловић), затим другог мужа, гротескног милионера инвалида (Димитрије Цинцар Костић) и његовог пратиоца Црнца (Џонатан Мастор Лумбила), до чистог и углађеног адвоката (Лука Грбић) и Сузаниног занемареног и беспомоћног сина (Амар Ђоровић). У игри се користе маске које глумци анимирају као да су у луткарском позоришту, решавајући на тај начин и проласке низа ефемерних ликова, од Сузаниног школског наставника, похотника и насилника, до широко насмејаног Тома Круза.

Врло вредан сегмент представе су сонгови који се уживо, енергично и хипнотички изводе. Они ослобађају емоције које недостају у драмском делу извођења, поправљајући донекле значењску оскудност полазног текста. А због његових ограничења, може се рећи да је представа попут Бодријаровог тумачења Америке, као земље која нема довољно дражи, као пустиње разрешене дубине, сјајна и површна неутралност, хипер-простор без жеље.

Ана Тасић (*Полиџика*, 20. новембар 2022)

ВЕЧИТА ТРКА ЗА УСПЕХОМ

Избор представе *Yankee Rose* је, чини се, мотивисан приликом да у улози Сузан Ли (која игра, заправо, усуд, успон и пад Ен Никол Смит, америчке старлете, ријалити звезде, певачице), буде Даница Максимовић, глумица која се прославила у музичком Позоришту на Теразијама, уз многе друге улоге, у позоришту, на филму и телевизији.

И редитељ Милош Лолић, београдски ђак, али одавно и редитељ многих значајних европских театара, лауреат важних позоришних награда, изабрао је давно написани комад Слободана Обрадовића, не само да би показао „нељубав“ (Звјагинцев), одсуство сваке емапатије и суштинску самоћу јурњаве за успехом и популарношћу по сваку цену („амерички сан“), већ и да би Даници Максимовић дао прилику да заигра не жену, него феномен, који је тешко учинити животним на сцени.

Од прве појаве Сузан Ли, касније назване Америка (скромног пререкла, која својим физичким атрибутима и огромном жељом за публицитетом успева да постане позната), јасно је да ће Лолић *Yankee Rose* водити као имитацију свега што данас јесте куга времена (незајажљивост, безосећајност, распад породице, комерцијализација, медијска манипулација, потрошачка поамама...). У јаркој, белој хаљини са цирконима, кашираних облина (костимограф Марија Марковић Милојевић), са белом вештачком фризуром, нашминкана тако да би се свако феминистичко друштво побунило (због извргавања руглу женствености, као у случају покрета Drag Queens), Даница Максимовић, говором и специфичним певањем заузима позу тумача Сузан Ли, не ње саме. То је врло сложен глумачки задатак и глумица га спроводи до краја готово консеквентно, упркос томе што јој у току два сата персифлирања на сцени понекад падне концентрација. То исто тумачење типова Лолић тражи и добија и од осталих типова у овој представи – каубоја Милана Чучиловића, милијардера Ивана Заблаћанског, мајке Иване Николић, заводнице Иве Илинчић, адвоката Луке Грбића, као и осталих ликова, употпуњених луткама, које анимирају глумци (израда Зорана Милошаковић Тасић), који доносе са собом инструменте на сцену и хумористично представљају по



један „грех“ трке за славом. Из те галерије се издваја млади Амар Ђоровић, као син Сузан Ли, чије самоубиство (стварни догађај из живота узора, Ен Никол Смит) изазива емоцију код гледалаца, прву и можда једину у овој распеваној, прецизно режираној, концептуално форматираној представи коју обogaђују музика и сонгови Невене Глушице. (...)

Драгана Бошковић (*Вечерње новости*, 21. новембар 2022)

Кемп, провокација и сатира

(...) *Yankee Rose* ефектно комбинује кемп, провокацију и сатиру. Обрадовић и драматурзи Периша Перишић и Александар Радивојевић огољују „амерички сан“ приказујући нам гламурозни кошмар оличен у лику и делу платинасте лепотице чије обрине и поступци пркосе сили земљине теже и здравом разуму. То је прича о успону (и стрмоглаву) једне од безбројних копија Мерилин Монро, жене која, за разлику од свог узора коме је читавог живота тежила, није имала нимало талента за уметност, нимало класе или рафинмана, али која је зато својом појавом, као магнетом, привлачила погледе и пажњу – желели су је и мрзели, често истовремено. Прича Сузан Ли Алвин (која ће касније променити име у Америка) испричана је као мешавина мју-

зикла (Невена Глушица је компоновала сонгове и написала за њих текстове надахнута, рекло би се, бродвејском представом/ филмом *Хедви и бесни џајтрљак*), луткарског позоришта (лутке, тј. главе лутака, које је дизајнирала Зорана Милошаковић Тасић прекрасно су гротескне и омогућују да се у представи „појаве“ Лари Кинг, Опра Винфри, Аксел Роуз и, у завршници, Том Круз у потрази за постељицом) и водвиља са елементима гранд-гињола. Све је ту претерано, баш као што и треба да буде – комично, распојасано, мада суштински трагично и узнемирујуће (али не и патетично, што је веома важно).

Обрадовић у својој главној јунакињи комбинује елементе биографија најпознатијих холивудских платинастих „секс бомби“ које, иако уз варијације, имају животне приче крцате подударностима и додирним тачкама (злогници би рекли: општим местима): рођење у сиромаштву, избељивање косе у платинасто у раној младости (што постаје готово ритуални чин, означитељ иницијације у свет одраслих и сексуално активних), промена имена и успон уз помоћ небројених скандала, неконтролисано мењање љубавника и супружника, злоупотреба алкохола и таблета, све то са честим – мада не и обавезним – трагичним крајем пре навршене четрдесете године.

(...) Даница Максимовић јесте знатно старија од лика који тумачи, што заправо ништа не смета јер је главна јунакиња представе *Yankee Rose* у бити ванвременска, она је увек млада – или настоји да се тако представи – било да јој је 18 или 81. Искусна глумица, позната по својим комичним бравурама и улогама заводница, овде је своја на своме, улога Америке као да је кројена за њу, с тим да посебну похвалу заслужује због тога што јој није недостајало храбрости да свој лик онеобичи, и виузелно и глумачки, гурне га у правцу гротеске, пренагласи до тачке када сав тај гламур, сва та претераност, почну да поништавају сами себе.

Млади глумци Иван Заблаћански и Лука Грбић енергични су у повереним им ролама и очигледно се одлично забављају, ради да се покажу у једном новом светлу, а похвале заслужује и остатак глумачког ансамбла у коме су Амар Ђоровић, Ива Илинчић, Димитрије Цинцар-Костић... Сви они тачно знају шта и када треба да ураде, и уз вођство Милоша Лолића, успевају да преци-

зно погоде одговарајући тон балансирајући на танкој граници озбиљног и подсмешљивог. Ипак, сви глумци су овде подређени главној звезди, у њеној су орбити. Ово је, пре свега, шоу једне жене, сви остали су епизоде – ма колико живописни били.

Двосатно трајње представе јесте амбициозно, мада краће од тога тешко да је могло – требало је у наратив угурати сву ту буку и бес, све те сонгове и пучње, све крике и шапутања. Завршница је, очекивано, раскошно психоделична, на махове плански непријатна за гледање – све са тим огромним вештачким грудима које се потпуно огољују у сцени порођаја током које Америка, након много мука и псовки, рађа своју наследницу која, прикладно, добија име по песми Дејвида Ли Рота. Јер – циркус/циклус се мора наставити... Сваки крај је, заправо, само један нови почетак. *Yankee Rose* нуди забаву и често мами смех мада је та забава, то већ прилично рано постаје јасно, проткана непорецивом горчином. Иза све те косе, шминке и силикона заправо се крије безнађе сједињено са бесмислом. У много чему, главна јунакиња представе *Yankee Rose* није само оличење земље чије је име присвојила на том самоубилачком путу ка варљивој слави, већ и света у целини.

Ђорђе Бајић (Време, 15. децембар 2022)



WRITER

SLOBODAN OBRADOVIĆ (BELGRADE, 1977)

Graduated dramaturgy from the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade in 2008. As a playwright, adapter, and translator, he collaborated with leading theater directors of the middle and younger generations. He is a screenwriter and co-screenwriter of feature and short films, documentaries, and drama series, as well as a selector of the “Joakim Vujić” festival (2014-2015). He was a member of the editorial board of the theater magazine *Teatron* (2005-2012). He published theatre-related articles and reviews in *Teatron*, *Yellow Cab*, *TFT*, and *Scena* magazines. He is the winner of the annual award of the Terazije Theater and the Duško Radović Theater, as well as the winner of Sterija’s Award for the best theater critic in 2012, and Sterija’s Award for dramaturgy for the play *Workermen’s Chronicle* by Petar Mihajlović, directed by Veljko Mićunović and performed by the National Theater Subotica.

DIRECTOR

MILOŠ LOLIĆ (BELGRADE, 1979)

Miloš Lolić graduated from the Department of Theatre and Radio Directing at the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade, mentored by Professors Slavenko Saletović and Ljubomir Draškić. Selection of his works (stage directing): *Adam and Eve* by Miroslav Krleža (Bitef Theatre, 2002), *The Great White Conspiracy* by Dimitrije Vojnov (Atelje 212, 2004), *The Other Side* by Dejan Dukovski (YDP, 2006), *Tesla, a Total Reflection* by Marija Stojanović (Jugokonzert and YDP, 2006), *Men’s Business* by Franz Xaver Kroetz (Atelje 212, 2007), *The Dreamers* by Robert Musil (YDP, 2008), *God Is a DJ* by Falco Richter (Little Theatre “Duško Radović”, 2010), *Bartleby the Scrivener* after a story by Herman Melville (MiniTheatre, Ljubljana, 2011), *Blood Wedding* by Federico Garcia Lorca (Volksteater, Munich, 2011), *Magic Afternoon* by Wolfgang Bauer (Volksteater, Vienna, 2012), *Jacques or the Submission* by Eugene Ionesco (City Theatre, Ljubljana, 2012), *Othello* by William Shakespeare (YDP, 2012), *Roberto Zucco* by Bernard Marie Koltes (Volksteater, Munich,



2013), *The Presidents* by Werner Schwab (Volkstheater, Vienna, 2014), *The Journal of Čarnojević* after the novel by M. Crnjanski (YDP, 2014), *The Bacchae* by Euripides (Theatre "Maxim Gorky", Berlin, 2015). Awards: Grand Prix "Mira Trailović" at 43rd BITEF Festival (for *The Dreamers*), Grand Prix at the Borštnikov srečanje Festival in 2011 (*Bartleby the Scrivener*), Award for Best Stage Director at the Bayerische Theatertage Festival in Augsburg in 2012, The Politika's Award for Stage Directing at 46th BITEF Festival (*Blood Wedding*) and two Austrian awards – the Nestroy Award for *Magic Afternoon* and the Dorothea Neff Award for *The Presidents* in 2014.

REVIEWS

AMAZING AND SUPERFICIAL NEUTRALITY

The text by Slobodan Obradović's, *Yankee Rose*, can be defined as a satirical comedy that fragmentarily traces the life path of Susan Lee Alvin, the fatal American beauty, her thorny rise to wealth and fame, with the help of men, infatuated with her charm. Thematically, the plot reflects the decadence of American life, the vanity of glamor and the banality of the media, the barren obsession with artificial physical beauty, inflated, silicone, a metaphor of false brilliance whose shimmer conceals the absence of depth, and an inscrutable inner emptiness. The specificity of the text is the stylistic displacement, overemphasized and dislocated characters, and theatrical action, which occasionally have a comic effect, based on the transgression of conventional boundaries. They are challenging, but not so much as to be the constitutive pillars of a piece that lacks deepening of meaning and more challenging observations, more provocative ideas, and comments.

Perhaps, bearing in mind these shortcomings of the text, the director Miloš Lolić puts it on stage as a template for a musical performance, a suggestively stylized, surreal, and grotesque freak show (adaptation by Periša Perišić and Aleksandar Radivojević, composer and songwriter Nevena Glušić). Skillful, precise, and imaginative direction and a very impressive musical performance manage to some extent to fill in the gaps of the original piece, in which the performance of dedicated actors and musicians is crucially important. On a reduced set stage, the action

begins with a four-member ensemble, or choir, designated as the "audience" in Obradović's text. They are solemnly, ceremonially dressed in suits, and it can be said that they have the function of a collective narrator who will follow the action, introduce the events, comment, and occasionally ironically deconstruct their course, through speech and song. Danica Maksimović charismatically plays the pimply American icon, blonde Susan with pronounced curves, defiantly ensconced in a picturesque sequined dress (costume design by Marija Marković Milojev). She is conspicuously made up, or disguised as if she has a mask, which conceals and suppresses her identity, reminiscent of the heroes of John Waters' thrash films. She deftly shapes the emptiness of vanity, the troubles that accompany the violent enrichment of an easy woman, a waitress, and a dancer, a concrete and symbolic prostitute.

The numerous theatrical characters that follow Susan on that symbolic road to Damascus, on the road to a total collapse of spirit, are vividly realized on the stage: from her cruelly uncaring mother, from the same breed of easy-going woman who flirts with men (Ivana Nikolić), through her first husband, the father of her child, a rough and neglected man (Milan Čučilović), then her second husband, a grotesque disabled millionaire (Dimitrije Cincar Kostić) and his black companion (Džonatan Mastor Lumbila), to a clean and polished lawyer (Luka Grbić) and Suzana's neglected and helpless son (Amar Ćorović). The play uses masks that the actors animate as if they were in a puppet theater, solving in that way the passage of a series of ephemeral characters, from Susan's lustful and violent school teacher to Tom Cruise with a wide smile.





A very valuable segment of the show is the songs that are performed live, energetically, and hypnotically. They release the emotions that are missing in the dramatic part of the performance, repairing to some extent the scarcity of meaning of the original text. And because of its limitations, it can be said that a play like Baudrillard's interpretation of America, as a land that does not have enough charms, as a desert of resolved depth, is a shiny and superficial neutrality, a hyper-space without desire.

Ana Tasić (*Politika*, 20th November 2022)

EVERLASTING RACE TO SUCCESS

The choice of the play *Yankee Rose* seems to be motivated by the fact that in the role of Susan Lee (who plays the courage, rise, and fall of Anne Nicole Smith, an American personality, reality star, and singer), Danica Maksimović, an actress who became famous in the musical Theater on Terazije, along with many other roles in theater, film, and television.

And director Miloš Lolić, a student from Belgrade, but a long-time director active in many important European theaters, and laureate of important theater awards, chose an older play by Slobodan Obradović, not only to show "unlove" (*Zvyagintsev*), the absence of any empathy and the essential loneliness of the pursuit of suc-

cess and popularity at any cost ("the American dream"), but also to allow Danica Maksimović to play not a woman, but a phenomenon, which is difficult to bring to life on stage.

From the first appearance of Susan Lee, later called America (of humble origin, who managed to become famous with her physical attributes and a huge desire for publicity), it is clear that Lolić directs *Yankee Rose* as an imitation of everything that now presents the plague of our times (indolence, insensitivity, disintegration families, commercialization, media manipulation, consumer frenzy...) In a bright, white dress with zircons, mesh curves (costume designer Marija Marković Milojev), with white artificial hair, made up in such a way that any feminist society would rebel (because of the mockery of femininity, as in the case of the Drag Queen movement), Danica Maksimović, with her speech and specific singing, assumes the pose of Susan Lee's interpreter, not herself. It is a very complex acting task and the actress carries it out to the end almost consistently, even though her concentration sometimes falls during the two hours of persiflage on stage. The same interpretation of types Lolić seeks and receives from the other types in this play – the cowboy Milan Čučilović, the billionaire Ivan Zablačanski, the mother Ivana Nikolić, the seductress Iva Ilinčić, the lawyer Luka Grbić, as well as other characters, complete with puppets, animated by actors (designed and created by Zoran Milošaković Tasić), who bring their instruments to the stage and humorously present one "sin" of the race for fame. From that gallery, the young Amar Ćorović stands out, as the son of Susan Lee, whose suicide (a real event from the life of the role model, Anne Nicole Smith) evokes emotion in the audience, the first and perhaps the only one in this song-like, precisely directed, conceptually formatted performance enriched by the music and songs by Nevena Glušica. (...)

Dragana Bošković (*Večernje novosti*, 21st November 2022)